

Küçük Tukanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tukanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yağmur ormanının yükseklerinde, yaprakların ıslak ve yeşil parladığı yerde, küçük bir tukan bir dalda oturuyordu. Tüyleri parlak siyahtı, göğsü beyazdı ve boğazı limon gibi sarıydı. Gagası kocaman ve parlak turuncuydu, ucu koyuydu. Beyaz halkalı yuvarlak mavi gözleri ve gözlerinin çevresinde küçük mavi lekeler vardı. Küçüktü, kocaman bir armut kadardı, ama kalbi kocaman, hızlı fikirlerle doluydu.

Küçük tukan hızlı uçmayı çok severdi. Vınn! Yüksek ağaçların arasında süzülürdü. Fıış! Sarkan sarmaşıkların yanından hızla geçerdi. "Bana bakın!" diye cıvıladı. "Göz açıp kapayıncaya kadar her yere gidebilirim!" Yağmur ormanı seslerle doluydu: kurbağalar vıraklıyor, böcekler vızıldıyor, yapraklar fısıldıyordu. Ama tukan dinlemek için hiçbir zaman yeterince uzun süre durmazdı. Her zaman bir sonraki hızlı şeye hazırды.

Bir sabah tukan alçak bir dala uçu ve tuhaf bir Őekil grd. Bu bir tembelhayvandı; yuvarlak ve yumuŐak, dađınık gri-kahverengi tyleri ve daha aşı renkli bir yz vardı. Uzun, kıvrık pençeler dalı tutuyordu ve uykulu koyu gzler yavaŐa kırpılıyordu. Tembelhayvanın yumuŐacık glmseyen bir ađzı ve omuzlarında yosun yeŐili bir renk vardı. BaŐını ok, ok yavaŐ hareket ettirdi. "Merhaba," dedi tembelhayvan yumuŐak, yavaŐ bir sesle.

Tukan başını yana eğdi. "Merhaba! Oynamak ister misin? Ben hızlı uçabilirim!" Tembelhayvan gülümsedi. "Ben yavaşım," dedi. "Ama deneyebilirim." Tukan dalın etrafında vınlayarak döndü. "Beni yakala!" diye seslendi. Tembelhayvan uzun bir pençesini kaldırdı ve minicik bir hareket ettirdi. Sonra durdu. "Bu biraz zaman alabilir," dedi. Tukan iç çekti. Beklemek zordu.

Tukan ileri ve geri, ileri ve geri uçu. "Hadi!" diye cıvıladı. Tembelhayvan bir pençesini, sonra diğerini çok yavaş hareket ettirdi. "Geliyorum," dedi. Tukan minik ayaklarıyla yere vurdu. Hızlı, hızlı, hızlı gitmek istiyordu! Ama tembelhayvan nazikti ve tukan kaba olmak istemiyordu. Bu yüzden bekledi. Ve bekledi. Yağmur ormanı etraflarında vızıldıyordu.

Sonunda tembelhayvan bir sonraki dala ulařtı. "Bekledin," dedi. "Teřekkür ederim." Tukan omuz silkti. "Zordu," diye itiraf etti. Tembelhayvan yumuřacık gülümsemesiyle gülümsedi. "Biliyorum. Ama bařardın." Tukan tembelhayvanın uzun pençelerine ve dađınık tüyelerine baktı. "Denemek için cesursun," dedi. Tembelhayvanın uykulu gözleri biraz daha açıldı. "Bunu bana kimse söylememiřti," dedi.

Tembelhayvan bir pençesiyle ağaçların tepesini işaret etti. "Gizli bir ağaç duydum," dedi. "Parlak çiçekleri var, gökkuşağının bütün renklerinde. Ama ağaç tepelerinin yükseklerinde. Oraya hiç gitmedim." Tukanın mavi gözleri parladı. "Yukarı uçup bakabilirim!" dedi. Tembelhayvan yavaşça başını salladı. "Ben de seni izlemeye çalışacağım," dedi. "Ama yavaş olacağım."

Tukan yeřil yaprakların arasından yukarı uętu. Aęaę tepeleri ıřık ve glge dnyasıydı; hıřırdayan yapraklar ve tatlı kokularla doluydu. Yosunla kaplı kalın dallar ve yıldızlar gibi minik ęięekler grd. Ama gizli aęacı gremedi. Tembelhayvanın yanına geri uętu. "Bulamadım," dedi. "Birlikte bulacaęız," dedi tembelhayvan. "Yavařça."

Böylece yüksek ağaca tırmanmaya başladılar. Tembelhayvan bir pençesini, sonra diğerini hareket ettirerek kendini santim santim yukarı çekti. Tukan etrafında küçük daireler çizerek uçtu. "Vardık mı?" diye sordu. "Henüz değil," dedi tembelhayvan. "Ama yaklaştık." Tukan ileri fırlamak istiyordu, ama arkadaşının yanında kaldı. Küçük şeyleri fark etti: parlak kanatlı bir böcek, bir yaprağın üzerinde bir su damlası, yakut renginde minik bir kurbağa.

Uzun bir süre sonra yüksek bir dala ulaştılar. Tembelhayvan yorgundu, ama yumuşacık gülümsemesini korudu. "Harika gidiyorsun!" dedi tukan. Tembelhayvanın uykulu gözleri minnettar göründü. "Bunu sensiz yapamazdım," dedi. Tukanın içi ısındı. Hızlı uçmak eğlenceliydi, ama bir arkadaşına yardım etmek daha da güzeldi. Dalda birlikte dinlendiler, yağmur ormanının nefes alışını dinlediler.

Sonra tukan yaprakların arasından bir renk parıltısı gördü. "Bak!" diye cıvıladı. Oraya doğru uçu ve parlak çiçeklerle kaplı bir ağaç buldu. Kırmızı, sarı, pembe ve mavi çiçekler minik fenerler gibi sarkıyordu. Tukan şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Çok güzel!" Tembelhayvanın yanına geri uçu. "Görmelisin! Sadece biraz daha yukarıda." Tembelhayvan derin bir nefes aldı. "Deneyeceğim," dedi.

Tembelhayvan son birkaç dalı tırmandı, her seferinde yavaş bir pençe. Tukan bekledi, usulca tezahürat yaptı. "Başarabilirsin!" dedi. Sonunda tembelhayvan zirveye ulaştı. Uykulu gözleri kocaman açıldı. "Oo!" diye fısıldadı. Çiçekler güneş ışığında parlıyordu ve havayı tatlı bir koku doldurmuştu. "Beklemeye değer," dedi tembelhayvan. Tukan başını salladı. "Evet," dedi. "Bazı şeyler değer."

Parlak çiçeklerin altında birlikte oturdular. Tukan vınlamadı ya da fırlamadı. Hareketsiz oturdu ve baktı. "Yavaş olmana sevindim," dedi. "Neden?" diye sordu tembelhayvan. "Çünkü beni durup görmeye sen ikna ettin," dedi tukan. Tembelhayvan gülümsedi. "Sen de beni denemeye ikna ettin," dedi. "Bu kadar yükseğe tırmanabileceğimi bilmiyordum." Yaprakların esintiyile sallanışını izlediler.

O günden sonra küçük tukan ve tembelhayvan iyi arkadaş oldular. Tukan hâlâ hızlı uçmayı seviyordu, ama her zaman yavaş arkadaşını beklemek için geri dönüyordu. Tembelhayvan hâlâ yavaş hareket ediyordu, ama yeni şeyler denemekten korkmuyordu. Yemyeşil, yüksek ağaç tepelerini birlikte keşfettiler ve daha çok gizli harikalar buldular. Arkadaşlığın farklı hızlara saygı duyduğunu öğrendiler.

Bazen tukan ileri uçup "Acele et!" diye seslenirdi. Ama sonra güler ve "Şaka yaptım! Acele etme." derdi. Tembelhayvan yumuşacık gülümsemesiyle gülümser ve her seferinde bir pençe olmak üzere ilerlemeye devam ederdi. İyi bir ekip oldular: hızlı ve yavaş, çabuk ve sakin. Yağmur ormanı farklı arkadaşlarla doluydu ve en güzel yanı da buydu.

Ve eğer bir gün yağmur ormanını ziyaret ederseniz, bir cıvıltı ve yavaş, yumuşak bir kahkaha dinleyin. Kocaman turuncu gagalı küçük bir tukanın, dalda dağınık gri-kahverengi tüylü bir tembelhayvanı beklediğini görebilirsiniz. Çiçeklere bakıyor olacaklar ya da sadece hareketsiz oturup yeşil dünyanın tadını birlikte çıkarıyor olacaklar. Çünkü gerçek arkadaşlık hızla ilgili değildir. Yan yana, birlikte olmakla ilgilidir.